

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201264800/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

En af disse Opdragerinder hed Frøken *Sofie Dauw*. Hun havde Brystsyge, men var elskelig, munter, blid og venlig. Naar det var Tordenvejr, rullede hun Gardinerne ned og spillede op til Dans. Men dette forargede mig, jeg syntes, at naar Vorherre talte til os i Vrede, saa skulde vi Menneskebørn være stille.

Derfor holdt jeg mere af min Moders Maade at tage Tordenvejr paa. Hun samlede os alle i Soveværelset, og der sad vi i dyb Tavshed paa en sortbetrukken Puf, Moderen i Midten og alle Ungerne udenom, ligervis som en Høne med sine Kyllinger.

Senere fik vi en anden Dame fra Nakskov, Frk. *Amalie X*, som var en fuldstændig Modsætning til *Sofie Dauw*: ond, arrig og elskovssyg. Naar vi ikke vilde kysse hende, tog hun sin Brodersaks og holdt den op for Halsen af sig og sagde:

— Ralle, ralle, nu myrder jeg mig!

Vi havde i det hele taget et meget daarligt Indtryk af hende, og hun kneb os altid. Og naar vi beklagede os over hende, holdt ganske vist Moder med os, men Fader holdt altid med hende. Jeg bad til Vorherre, at Frøkenen maatte dø. Det skete dog ikke, men den Dag kom, da hun maatte ud af Huset. Vi Børn dansede af Glæde, og jeg takkede Vorherre.

Moder og jeg gik ofte i Kirke. Men til min Sorg maatte vi skilles, naar vi kom ind i Kirken, thi der sad Mændene for sig og Kvinderne for sig. Et sundt Princip forevrigt, som burde gennemføres i langt større Udstrækning!

Fra Gudstjenesten erindrer jeg med Forargelse Altergangen. Forargelsen kom fra den noget fugtige Degn, som altid trak Altervinen op med et lydeligt Svup, og jeg kan endnu den Dag idag ikke høre en Flaske blive trukken op, uden at jeg mindes Degnen i Branderslev Kirke.

Vi havde dengang en Husjomfru, *Caroline Petersen*. „Pyss“ kaldte vi Børn hende; hun havde udtrykkelig betinget sig, da hun blev fæstet, at hun skulde i Kirke hver Søndag. Pyss var dygtig arrig og nærig, værst naar hun kom fra Kirke. Men Fart var der i hende. Hun bar paa Hovedet et underligt lille Net med Frynser, og saa hastigt bevægede